

Неверие или вяра – най-важната битка

Безумният рече в сърцето си: “Няма Бог!” (Пс. 14:1)

Атеизмът

Атеизмът е философия, а не наука. Заразените от нейната стрела не знаят нито откъде идват, нито защо са тук (на Земята), нито накъде отиват и стоят пред затворена врата: неизвестността.

Учени срещу атеизма

Гениални умове като Айнщайн, Нютон, Галилей, Хокинг, Планк, Паскал, Кант и т. н. не се примиряват с отрицанието на Твореца. Дори и Чарлз Дарвин, спасителят на атеистите, не е поклонник на измисления бог Случайност: “Много трудно е или по-скоро невъзможно е да си представи човек, че тази необятна и чудна Вселена, която включва и в себе си и човека, с неговата способност да вижда далечното минало и бъдеще, че тази Вселена е резултат от слепия случай или необходимост” (Тодор КОЛЕВ. Дарвин, с. 10).

Джон ЛЕНОКС, професор по математика и философия на науката в Оксфордския университет (Грийн Колидж), е ученият, който прави критичен анализ на съвременните мисловни схеми и доказва, че животът и отношението към Бога могат да бъдат осмислени най-вече в контекста на вярата. Буквално на последната страница от своята книга “Погребала ли е науката Бога?” той пише: “И така, науката не е погребала Бога. Нейните резултати не само сочат в посока към Неговото съществуване – аз дори твърдя, че самите научни занимания придобиват смисъл чрез Неговото съществуване.

Разбира се, неизбежно е не само тези от нас, които се занимават с наука, а и всички трябва да изберат предпоставките, от които ще тръгнат. Няма много възможности – по същество те са само две. Или човешкият разум дължи възникването си на безцелната и безсмислена материя, или има Творец. Странно е, че някои хора твърдят, че разумът им ги води да предпочитат първата възможност” (с. 160).

Християнството

Християнството не е нито земна наука, нито човешка философия. То е Откровение. Не е замислено от хора, макар че е дадено чрез еврейските пророци (II Петр. 1:19-21). Неговата цел е Бог да открие сам Себе си най-вече в историческото лице Исус Христос, затова Спасителят заявява: “Който е видял Мене, видял е Отца” (Йоан 14:9).

Християнството търси уморения човек, за да му донесе покой сред земните грижи (Мат. 11:28-30), мир със съвестта наред с греха (Лука 11:4) и надежда пред лицето на смъртта (Откр. 1:18). То е една отворена врата: врата за вечността (Лука 23:43).

Христос апелира: "Имайте вяра в Бога!" (Марко 11:22). Защо? Защото вярата е единственият начин човекът да възприеме и осмисли вечния Творец (Йов 37:23) и единствено тя е спасителна (Евр. 11:6). Нейният спасителен ефект има двоен център: Гетсимания и Голгота. Там Спасителят поема греха на човечеството, за да му даде Своята правда (Йоан 3:16; Галат. 3:27). Там е животът, там е надеждата, там е мирът, там е радостта, защото там е Любовта, Която изкупително се жертва – за всеки един, който и да е той, когато и да е живял, каквото и да е направил, без значение как го е осъществил. Това вече е благодат – всеобща, необозрима, неизразима.

Залп в рая на атеизма

9 декември 2004 г. Този ден сякаш е предопределен интелектуалният свят да онемее от почуда. Говори АНТЪНИ ФЛЮ, легендарен британски философ, автор на множество трудове, един от бащите на съвременния атеизъм, и казва, че от последните научни открития все повече разбира, че Вселената трябва да има Създател, защото без Него няма как да бъдат обяснени нито нейното начало, нито прецизността на силите, които я управляват. Да, Антъни Флю е вече един открит прозорец за по-висшия диалог: диалогът за Бога.

Но до искрения разговор с Бога му остават още няколко крачки. Да се надяваме, че той ще извърви и тях. Защото благородното доверие в науката винаги е индикация за последващо доверие в Писанието. И дано това да е скоро, и дано пак да е изповед пред всички, и дано пак да има отзвук по всички ширини на земята – и за ужас, и за размисъл, и за повод за промяна пред войнстващото неверие.

Раждането на надеждата

Д-р Филип Шафф споделя: "Личността на Христос за мене е един най-велик и най-известен предмет между всичките действителни предмети. В съществуването на Христос аз съм повече уверен, отколкото в своето собствено съществуване, понеже Христос живее в мене (Галат. 2:20) и съставлява единствената най-драгоценна част на моето същество. Без моя Спасител аз съм нищо, с Него аз съм всичко и не мога да Го дам за нищо на света. Да не вярва човек в Христос това значи да изгуби вярата си в човечеството. Такъв скептицизъм естествено довежда (...) към nihilизъм и отчаяние." (Филип ШАФФ. Исус от Назарет, с. 5)

“Сблъсъкът на цивилизацията със суеверието невинаги води до победа на истината. Но е необходимо да се вярва – въпреки сривовете. Защото иначе човечеството би се оказало без изход” (Красимира КАЦАРСКА. Стълбата, с. 49).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Исус Христос – кръвта на спасението

Аз (Исус) съм пътят, истината и животът. Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене (Йоан 14:6)

Мъжът в световната литература

Прочути писатели пишат разкази, повести, пиеси, есета, мемоари и романи, в които има главни и второстепенни действащи лица. При пространен и задълбочен анализ става ясно, че съотношението между мъжките и женските герои в българската и в световната литература е категорично в полза на силния пол. Това е обяснимо: мъжът винаги има по-голяма активност в живота, по-често е на ръководни места – като се започне от дома и се стигне до президентското кресло.

Мъжът от Евангелията

Евангелията представят скромен юдеин, който се храни скромно, пътува пеш, изморява се, спи дълбоко, но най-присъщото Му качество е, че притежава вяра, която Го принуждава понякога да се моли на Бога по цяла вечер (Лука 6:12).

Но веднъж, изведен от дълбок сън чрез вика на Свой ученик, Той се изправя пред разпенено езеро и виква: “Мълчи, утихни!”. И бясната буря мигновено притихва. Следва въпросът: “Кой е Този, че и вятърът и езерото Му се покоряват?” (Марко 4:35-41).

Кой е Исус Христос

“Аз (Исус) съм пътят, истината и животът. Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене” (Йоан 14:6). “Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение” (Матей 3:17). Христос е Богът, Който взема човешка плът, за да спаси човека (Матей 1:21). Нито повече, нито по-малко! “Истинският Бог не може да бъде пряко опознат (...) И от любов Той става човек!” (Сьорен КИРКЕГОР, Въдворение в християнството, с. 141).

Думата има историята

Името на Исус няма как да бъде премахнато от страниците на историята – въпреки всички опити то да бъде изличено или забравено. Римските историци скептици Тацит и Светоний говорят за Христос – и то не с половин уста, а ясно, категорично, разбрано. Писателят Плиний Млади (римлянин) пише служебно до император Траян (писмо № 96) и в него споменава титлата Христос три пъти, думата християнство веднъж, а християнин или християни - осем пъти. Когато говори за християните, той казва, че те пеят песни “в чест на Христос като бог” (ПЛИНИЙ МЛАДИ. Писма, с. 378, 379). Кратко, но достатъчно.

Кой разделя историята

Фридрих НИЦШЕ е син на протестантски пастор от Хамбург и е възпитан да почита Писанието, да издига добродетелта. Но той се променя и вдига ръка срещу Небето. Той вече не подписва писмата си със собственото си име, а с псевдоними – един от тях е “Антихрист”. Но светотатството има както граници, така и степени. И Ницше решава да стъпи на върха на бунта: обявява се за световно историческо събитие и претендира, че разделя историята на две части. Докато приятелите му онемяват, той продължава: трябва да се промени календарът, летоброенето трябва да започне не от раждането на Христос, а от появата на неговия Антихрист. (Чудовищно!)

Но светът знае, кой разделя историята на две части. И Го възпоменава всеки ден при изписването на всяка дата, защото тя указва Неговото възплъщение и присъствие в света.

“Ако измерим всички пространства, ние ще намерим само Бога на всемогъществото. Измерим ли пък всички времена, ще намерим само Бога на правдата. Бога (...) на благодатта намираме само в Исус Христос (...) само Богът на благодатта е Онзи, Който съгласява противоположностите на света” (Христиан ЛЮТАРД. Апология на християнството, I т., с. 276-277)

Христос е жив

Безсмъртието на Христос не е безсмъртието на писателя или поета – не е безсмъртието на тленната слава: “Новите кападокийски открития ни задължават да изменим вижданията си за някои важни събития от световната история. И това, което преди се смяташе за достойно за митовете, днес трябва да привлече вниманието на историците. Новите документи покоряват скептиците със своята убедителност, говорят в полза на най-голямото чудо на чудесата – завръщането към живота на Този, Който е бил лишен от него на Голгота” (Фридрих ЕНГЕЛС. в. “Факт”, 19. 10. 1990, с. 13).

Ръдиард КИПЛИНГ, нобелов лауреат за литература, пише: "Сега моят жизнен път приключва и аз очаквам своето възмездие. Исусе (...), моля Те, възкреси и мен самия!" (Тихомир ДИМИТРОВ. 50 нобелови лауреати и други велики учени за вярата си в Бога, с. 93)

"И докато на земята съществува още чувство на благодарност, Исус няма да бъде забравен и името Му ще живее в сърцата на хората, ще звучи по техните устни. Който би лишил хората от Него, с това би срутил основния камък от най-благородната сграда на човечеството" (Христиан ЛЮТАРД. Апология на християнството, т. I, с. 277).

Исус Христос казва: "Елате при Мене всички!" (Матей 11:28).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Християнството – лице на истината

Първо в Антиохия учениците се нарекоха християни (Деян. 11:26)

Битка срещу християнството

Кървавите гонения срещу християнството са предсказани от Христос:

"Аз (...) ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят" (Матей 16:18).

Историята разказва за кървавите реки, които текат след пъклената воля на римските императори, които се стремят да изкоренят християнството. Последователно потапят ръцете си в кръв Нерон, Домициан, Траян, Адриан, Антоний Пий, Марк Аврелий, Септими Север, Деци Траян, Валериан, Галиен, Диоклетиан и т.н. Но те успяват само да вгорчат или да отнемат живота на християните, но не и да ги победят. Безцеремонната жестокост е победена от вярата и търпението. Светът вижда с изумление, че любовта към Бога побеждава дори и могъщият инстинкт за самосъхранение, когато вярващите се превръщат във факли, но продължават да шепнат молитви или вдигат ръка за благослов. Чудо, което дори и атеистично настроеният ум не може лесно да преглътне.

Безсилието на човешките планове се сблъсква с Божията воля: "портите на ада няма да ѝ надделеят!" (Матей 16:18). И Църквата остава – остава до днес. Ще бъде и утре – защото Христос гарантира това със седем величествени думи: "портите на ада няма да ѝ надделеят!".

“Приятно е да си борда на кораб, люшкан от бурята, когато си сигурен, че няма да загинеш. Гоненията на църквата са от подобно естество.” (Блез ПАСКАЛ. Мисли, с. 356)

“Християнството единствено често е било свидетел на разрушаването на сградите, където са се провеждали церемониите му, без да бъде разклатено от срутването им (ШАТОБРИАН. Геният на християнството, с. 66).

Християнството и Европа

“Преминаването на стария свят към християнството е най-дълбоката революция, която преживя Европа” (Фридрих Паулсен. Система на етиката, т. I, с. 44).

В средата на IX век християнството навлиза между славянските народи. Първото славянско племе, което получава християнско просвещение, е славяно-българското. Българският княз Борис чрез сестра си Теодора приема вярата в Бога и стига до кръщение през 864 г. А братята Кирил и Методий превеждат Божието слово (Библията) на роден език. Така пътят към спасението чрез Исус Христос е отворен за всеки, който може да чете, пише или слуша.

Гьоте обобщава вместо Европа: “Християнската религия само по себе си е нещо могъщо, чрез което затъналото и страдащо човечество от време на време отново се издига; признавайки й това влияние, ние я поставяме над всяка философия и тя не се нуждае от нейната подкрепа (...)” (ЕКЕРМАН. Разговори с Гьоте, с. 106)

Църквата подменя ценностите

Почитане на свети места

“Ако светът остане християнски и някога достигне до по-добро разбиране за това, в което се състои почитта към първоначалното, и някога поиска да замени с автентични свети места лъжливите и жалки светилища, към които се привързва благочестието на първите векове, то именно (...) в Назарет той ще издигне своя храм. Там, в мястото на първата поява на християнството, в центъра, където засява делото на неговия създател, би трябвало да се издигне великата църква, в която всички да се молят” (Ернест РЕНАН, Животът на Исус, с. 33).

Почитане на хора

Християнството не подменя само местата, то подменя и Своя Бог с човек, който представя себе си за Бог (II Сол. 2:4). Във II Сол. 2:1-12 ап. Павел предсказва разклащането на християнството и дълбокото му падение до папската институция, която ще се опита да изземе от Бога Неговите функции на създател, управител, съдия и спасител на Църквата.

Колебанията на вярата

“Малцина са истинските християни между вярващите. Мнозина вярват, но от суеверие; мнозина не вярват, но от свободомислие; малцина са по средата.

Не причислявам към тях хората, които водят истински благочестив живот и вярват по силата на дълбоко чувство.” (Блез ПАСКАЛ. Мисли, с. 356)

Затова мнозина днес се провикват: “ДА на Христос, НЕ – на християнството”!

Дано

Детайлни анализи показват, че в Европа много неща са открити два пъти: първия път в Гърция (Атина), втория път – в ранния период на Европа. Между тези двукратни открития са демокрацията, театъра и философията.

Моята молитва е Европа да преоткрие християнството и да го постави на подобаващото му се място.

“Аз (...) ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят” (Матей 16:18).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Библията – слънце сред звезди

На юдеите се повериха Божествените писания (Римл.3:2)

Фактът на Откровението

“Всичкото Писание е боговдъхновено” (II Тим. 3:16) и е предадено на човечеството чрез Божии избраници, наречени пророци (II Петр. 1:19,20). Те само приемат Божията вест и я предават за съхранение, поучение и спасение на хората, до които са изпратени (Римл. 3:2; II Тим. 3:16,17).

Библията е цялостна, пълна, завършена и достатъчна сама по себе си. Бог поставя върху нея печата на Своето съвършенство и обявява, че към нея не може нито да се добави, нито да се отнеме нещо (Откр. 22:18,19). Това е полъх от характера на Вечното битие и същевременно е гаранция за ранг – затова Библията е неповторима, неизследима, непобедима и надеждна.

Като слънце сред звезди

Англичанинът Робърт БОЙЛ, основател на модерната химия, пише: “В сравнение с Библията всички човешки книги – дори и най-добрите – приличат на малки планети, които получават целия свой блясък от Слънцето” (Тихомир ДИМИТРОВ. 50 нобелови лауреати и други велики учени за вярата си в Бога, с. 178).

Всяка хуманна идея, всеки благороден порив, всеки жест на усмивка в световната литература е по-силно или по-слабо ехо от диханието на Писанието – то е тихото огледало, в което значимите писатели оглеждат дрехите на своите чувства, идеи и думи – и ги поправят, ако това е необходимо.

Да, класическата литература няма за цел да проповядва, а да създава и описва образци на поведение, без да ги налага. Но множество книги са скрити храмове – те мисионират. Понякога плахо и непретенциозно, друг път – по-смело, по-догматично. Корабълъва, героиня на Толстой, казва: “Против Бога не се върви (...) – не се върви против Него” (ТОЛСТОЙ. Възкресение, с. 142). Да, това е гласът на Толстой, но той върви след шепота на Бога.

Библейските пророчества

Библейският изследовател Вернер Гит констатира с възторг: “Библията съдържа 6408 стиха с пророчества, от които 3268 са се изпълнили вече, докато останалите се отнасят до бъдещи събития. Нито едно пророчество не се е сбъднало по начин, различен от предсказанието” (Вернер ГИТТ. Въпроси, с. 27).

“(...) пророческото слово се потвърждава за нас. И вие добре правите, че внимавате на него (...)” (II Петр. 1:19).

Славата на Библията

Славата на Писанието е Исус Христос, Спасителят на човечеството (Мат. 1:21). Той е Бог, Който приема човешка плът, за да изкупи човека от греха (Йоан 1:14), като в същото време отразява до съвършенство характера на Божеството (Йоан 14:9). Голгота е външната изява на Неговата любов към човека и същевременно израз на човешката нищета и бездуховност (Мат. 27 гл.).

Гениалния френски откривател, философ и математик Блез Паскал описва възхищението си от Исус със следните думи: “Ние познаваме Бога само чрез Исус Христос. Без този посредник всяко общуване с Бога ни е отнето. Чрез Исус Христос опознаваме Бога. Всички, които са претендирали, че Го познават, и са доказвали съществуването Му без Исус Христос, са си служили с неубедителни доводи” (ПАСКАЛ. Мисли, с. 224).

Библията променя хората

Библията облагородява хората, които я четат и се опитват да се придържат към нейните учения (Деян. 17:11). В това отношение тя остава без съперник вече 3500 години и няма никакъв изглед да бъде изместена от челното място.

Безбожник посещава Фиджийските острови, среща се с един от вождовете на туземците и непредпазливо му казва:

- Вие сте велик главатар, но сте послушали мисионерите и сте приели християнството. Учените мъже не вярват в Библията!

Старият главатар отвърща:

- На този камък, преди мисионерите да ни донесат Библията, ние разбивахме главите на човешките си жертви и в онази фурна готвехме телата им за нашите пиршества. Ако не беше тази Книга, която ни обърна от диваци в Божии деца, вие никога нямаше да излезете жив от това място.

Грешката на християнството

Християнството прави много грешки през вековете, но една е основна и се повтаря до днес, като сякаш няма изгледи да бъде поправена и отстранена. За нея споделя с болка Удроу УИЛСЪН, който е 28-ят президент на САЩ: “Най-радикалната грешка на съвременните християни е непостоянството им спрямо Библията – Словото на Бога. Те са твърде склонни да

търсят религиозни наставления и знания от други източници. Християните твърде често се поддават на навика си да търсят напътствия от някои непълноценни източници на познание, вместо да отидат при Библията – вечния извор, който е винаги на разположение. Това е една огромна грешка” (Тихомир ДИМИТРОВ. 50 нобелови лауреати и други велики учени за вярата си в Бога, с. 93).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Пришествието – Исус идва пак

Ето, ида скоро! (Откр. 22:7)

Сърцето на християнската религия

Немският професор по философия Фридрих Паулсен пише: “Християнската религия победи другите религии, които се бореха с нея за първенство. На какво се дължи тази победа? По-вярно от всичко – на присъщите ѝ достойнства и, може би, на свръхчувствената увереност в скорошното Пришествие на Спасителя, за да съди света и да въздигне “царството небесно”. (Фридрих ПАУЛСЕН. Система на етиката, т. I, с. 79)

“Без него (Второто пришествие) Евангелието е поток, който потъва в горещия пясък; а с него реката на живота кара пустинята да цъфти като роза и да се превръща в Божи рай” (Артур СПАЛДИНГ. История на Църквата на адвентистите от седмия ден, с. 10)

Пришествието – метафора или...

Библията съдържа стотици обещания за Второто идване на Исус и го представя за реално историческо събитие със съдбоносни последствия – светът ще го преживее драматично и без всякаква възможност да го избегне. “Ето, иде с облаците! И ще го види всяко око; и ония, които Го (Христос) прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него” (Откр. 1:7).

Кога ще дойде Христос

Пришествието лежи в бъдещето и никой не може да предскаже точното време на завръщането на Христос (Мат. 24:36). Но Спасителят предлага ориентири, които показват, че Денят на славата не е далеч (Мат. 24:32). Ето няколко непогрешими знамения: поява на лъжепророци и лъжехристи (Мат. 24:24), разрастване на спиритизма (Мат. 24:23,24), повсеместното

проповядване на Писанието (Мат. 24:14), социални кризи, които ще прерастат в конфликти между народите (Мат. 24:7) и т.н.

Защо ще дойде Исус

В деня на Пришествието ще се изпълнят две големи цели на Бога. Първата е да се сложи завинаги край на греха чрез елиминирането на дейността на Дявола (I Йоан 3:8). Втората е вярващите да получат вход в небесното Царство, за да бъдат в реален досег с Царя (Йоан 17:24).

Възкресение и преобразяване

Хората, които ще дочакат Пришествието, ще бъдат засегнати физически, морално и психически от последиците на греха. Те имат нужда от преобразяване, за да станат годни да обитават Небето. И Бог има Свой път да постигне това: 1) възкресението на мъртвите праведни и тяхното възстановяване в телесно и духовно здраве (I Сол. 4:16); 2) чрез преобразяване на живите праведни (I Сол. 4:17).

Пришествие от любов

Господ ни възлюбва, още преди да сме съгрешили, преди да създаде човека в рая. Той продължава да ни обича и след като сме паднали в клопката на греха. За да не останем грешници, Той се жертва за нас чрез Христос. А за да бъдем с Него във вечността, ще дойде да ни вземе при Пришествието.

Вечното няма назад и напред – то е всичкото винаги. Ние сме в Бога, преди да ни създаде; сега сме в Него (дори и да не ни харесва); и ще бъдем в Него и с Него през всички векове (ако се покаем). Тук си подават ръка любовта и милостта – защото са вечни като Бога, защото са в Него. И се отразяват на нас: "Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост" (Ерем. 31:3).

Молитва за Пришествието

Истинският християнин не би желал Исус Христос да забави Своето славно завръщане на земята. И ако по някакъв начин узнае, че остава само една единствена минута до завръщането на неговия Бог и Спасител, тези 60 секунди ще му се сторят цяла вечност.

Основната причина за това нетърпение можем да открием в последната глава на Библията, където е открит финалният величествен (макар и задочен) диалог между възкръсналия Христос и интернирания на о. Патмос (поради вярата си) пророк Йоан:

- Настина ида скоро!

- Амин! Ела, Господи Исусе! (Откр. 22:20)

“Амин! Ела, Господи Исусе!” – това е молитва. Пришествието е единственият задоволителен отговор на човешкото страдание и на християнския копнеж за единение със Създателя. То е обещано. И ще се сбъдне – защото го е обещал Бог.

Пригответи се!

3 октомври 1952 година. На гара Хароу, Англия, е композиран влак за Лондон, който е пълен с пътници и чака сигнал за тръгване. Но сигналът се бави. Внезапно се чува грохот. Влак от Шотландия се врязва поради мъгла в чакащата машина и превръща купетата в земен ад. 110 души загиват, стотици са ранени.

Спасители влизат в раздробено купе и са принудени да се замислят: хората са мъртви, часовникът в сепарето е спрял на 8:14 (часът на катастрофата), а под него виси плакат с библейски надпис: “Пригответи се да посрещнеш своя Бог! (Амос 4:12)”.

“Амин! Ела, Господи Исусе!” (Откр. 22:20)

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Църквата – оазис в пустинята

Аз (...) ще съградя Моята църква (Мат. 16:18)

Светът е огромна църква

Във всяко населено място има аптека и църква – хората са болни и вярващи. Болни са и умират, защото има грях (Бит. 3:19); вярващи са, защото само в Бога виждат избавление от страданията си (Пс. 68:19).

Според скептиците Църквата е спорна институция и би било по-добре да не съществува. Но човечеството като цяло не мисли така. То продължава да строи църкви, параклиси, манастири и приюти. В тях то успокоява душата си, коленичи и говори с Невидимото. Да, светът е огромна църква и поклонение пред Бога се извършва 24 часа в денонощието – макар че служенето понякога е различно и целите не съвпадат.

Светът не може без църквата

Вярата е най-насъщната храна, надеждата е най-близкото слънце. Ако те бъдат отнети от човечеството, то би агонизирало в отчаяние и умряло в мъчение. Разумът има нужда да боготвори. И само тук намира смисъл, цел и път в живота: “Махнете църквата от света, и връзката на духовното единство върху земята ще се разкъса, връзка, която не може да се замени с нищо друго” (Христиан ЛЮТАРД. Апология на християнството, II част, с. 152).

Бог и църквата

Църквата не е хрумване на религиозен гений; тя не е осъществен план на шарлатани. Тя е духовна необходимост и социална нужда и е извикана в съществуване от Исус Христос (Мат. 16:18).

Думата църква е християнски термин (при евреите се нарича синагога) и описва не мястото за поклонение, а хората, които се събират, за да изявяват и споделят вярата си, като служат на Бога според Писанието и съвестта си.

Истинската църква

Щом църквата е създадена от Исус, то тя е Божествена организация, различна от човешките религиозни институции (Откр. 2:9).

Божията истинска църква има божествени белези, които няма как да бъдат сбъркани. Те са: 1) приема цялото Писание (Стария и Новия завет) (Йоан 17:14,17); 2) спазва 10-те Заповеди буквално и в тяхната цялост (Изх. 20:2-17; Откр. 12:17); 3) притежава пророческия дар, с който пророците служат в Стария, а апостолите в Новия завет (Откр. 19:10); 4) разнася Тройната ангелска вест до всички народи (Откр. 14:6-11); 5) проповядва Здравна реформа, чиято основа е светостта (Лев. 11 гл.; Изх. 15:26; 6) очаква Второто идване на Исус (I Коринт. 16:22).

“И други овце имам”

Според Исус истински Божии последователи има във всяко религиозно общество. И тяхната искреност се доказва в момента, в който те научат, че не притежават цялата истина и тръгнат да я търсят с цяла душа. Така те постепенно ще бъдат доведени от Бога в Неговата църква, за да “станат едно стадо с един Пастир” (Йоан 10:16). Тази промяна е спасителна. Обратното, оставането в общество, което смесва истината с лъжа, е фатално и води до вечна гибел (Откр. 14:8-11).

Кръщението – врата към църквата

В редиците на Църквата се влиза само чрез кръщение (Мар 16:16), като неговата същност е погребение – погребва се греховното естество (Римл. 6:4), за да даде път на новото – по образа на Бога (II Коринт. 5:17).

Кръщението се извършва чрез потапяне, а не чрез поръсване (Йоан 3:23) и е следване на примера на Христос (Мат. 3:16).

Финансиране на църквата

Всяка организация се нуждае от финансови средства, за да съществува. И понеже църквата е хранилище и вестител на Божиите тайнствени откровения, то тя би трябвало да има и различен начин на издръжка. И тя го притежава: десетъкът. Десетата част от всеки приход на вярващия човек е Божий (Лев. 27:30,32) и трябва да се занесе в Неговия дом (Малах. 3:10), като на дарителя е обещано материално благосъстояние, което е трудно е да бъде повярвано, ако не е видно или преживяно: “ще излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него” (Малах. 3:10).

Задържането на десетъка е кражба (Малах. 3:8,9), а даването му не е гаранция за спасение, ако не е свързано с благочестиви дела (Мат.23:23).

Библията описва и друг вид дарения, без да предлага конкретен регламент за количеството им, понеже те се дават според възможностите и желанието (Вт. 16:16,17). Но те също са обект на оценка и имат последствия – Божието одобрение или неодобрение (Мар. 12:41-44).

Както видяхме, Христос взема отношение към двата вида дарения (Мат. 23:23; Мар. 12:41-44), т.е. те не са кръпка към християнството, а част от първичната му дреха.

Поканата

“И Духът и Невястата казват: “Дойди!”. Който чуе, нека рече:”Дойди!” (Откр. 22:17).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Законът – метър на морала

Господ даде двете плочи на свидетелството (...) написани с Божия пръст (Изх. 31:18)

Нуждата от ефективно законодателство

Полицията във Венецуела издава заповед за арестуването на известен престъпник. Но има проблем: къщата на разбойника е построена точно на границата на Венецуела с Колумбия. Когато полицаите идват да го задържат, той влиза в спалнята, заключва вратата и се обажда на своя адвокат. А тя (спалнята) се намира на територията на Колумбия, където престъплението, за което го обвиняват венецуелските власти, не е наказуемо. Полицаите са принудени да отстъпят. (Найджъл БЪНДЕЛ. Най-големите мошеници и измами на света, с. 112)

“Да не правите никак, както ние днес правим тук – всеки каквото му се вижда за добро!” (Вт. 12:8).

Мярката

“Господ даде двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст” (Изх. 31:18). Ето я мярката, метърът, с който се измерват моралните ширини на човешката личност.

Но кои са плочите на свидетелството? Те са двете плочи на Божия закон (10-те Заповеди), който могат да регулира всички човешки взаимоотношения и да донесе здраве, щастие и успех.

10-те заповеди (Изх. 20:2-17), представени съкратено: 1) “Да нямаш други богове, освен Мене!”; 2) “Не си прави кумир (идол)!”; 3) “Не изговаряй напразно името на Господа своя Бог!”; 4) Помни съботния ден, за да го освещаваш!”; 5) “Почитай баща си и майката си!”; 6) “Не

убивай!"; 7) "Не прелюбодействай!"; 8) "Не кради!"; 9) "Не свидетелстввай лъжливо против ближния си!"; 10) "Не пожелавай (...) нещо, което е на ближния ти!".

Йохан-Петер Екерман иска мнението на Гьоте за произхода на нравственото и получава следния отговор: "Чрез самия Бог, както всяко друго добро. То не е плод на човешки разсъждения" (ГьОТЕ. Максими, размисли, фрагменти, с. 208).

Мярката, приета тихомълком

28 президент на САЩ Удроу Уилсън, нобелов лауреат за мир за 1919 г., пише: "От законите на Стария и Новия завет всяка цивилизована нация е извлякла своите собствени закони. Всяка нация би се провалила, ако нейните закони не са основани върху тези вечни библейски принципи за добро и зло, за справедливост, за граждански и религиозни свободи.

Най-съвършените правила за живота, които човешкият ум може да си представи, могат да бъдат открити на страниците на Библията" (Тихомир ДИМИТРОВ. 50 нобелови лауреати и други велики учени за вярата си в Бога, с. 93)

Основната цел на Закона

"Законът Господен е съвършен, възвръща душата (...)" (Пс. 19:7). Изучаването, размишлението върху Закона и прилагането му довеждат до преобразяване на човека по образа на Законодателя. Такъв е и първоначалния план на Създателя – творението да носи Неговия образ (характер) (Бит. 1:26,27).

Валидността на Закона

Ако днес Божият закон не е валиден, тогава как бихме различили греха от правдата?

Ап. Павел твърди: "(...) не бих познал греха, освен чрез закона" (Римл. 7:7). Исус казва: "Да не мислите, че съм дошъл да разруша Закона или Пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня" (Мат. 5:17). "Ако искаш да влезеш в живота, пази Заповедите!" (Мат. 19:17).

Съгласуване на волите

Писателят Томас Ман пише: “Да се мисли за Бога” не ще рече само “да се измисля Бог”, да се определя и стига до познание какво е Той, а ще рече преди всичко да се мисли (...) каква е Неговата воля, с която трябва да съгласуваме нашата (...)” (Кирил ПАЛЕШУТСКИ. Хиляда мисли за Бога, с. 13).

Закон и съвест

Жан-Жак Русо пише: “О съвест! Божествен инстинкт, безсмъртен глас, дошъл от небето, и верен водач на същество невежо и ограничено, но разумно и свободно, непогрешим съдия на доброто и злото, ти правиш човека подобен на Бога, ти си съвършенството на човешката природа и нравствеността на човешките дела” (Жан-Жак РУСО. Избрани педагогически произведения, с. 378).

Не е дадено на хората

Не е дадено на хората да определят кое е добро и кое – зло. Често и толерантността вреди – възможно да съберем на едно място две злини и така да увеличим беззаконието и страданието в света. Скандалната етика на Хитлер е: да се лъже е така естествено, както на крушата да роди плодове. Той издига антихуманността до неотменим закон – Евро-па проплаква от кръв, а Германия се дави в сълзи. Човечеството е обезкръвено и все още му е трудно да достигне до духовно единство и братска солидарност. Може би вече е късно за мащабни промени. Раните са прекалено дълбоки и отказват да зараснат – въпреки привидните словесни мехлеми, въпреки финансовите инжекции. И сякаш няма воля, няма закон, който да е еднакъв за всички и валиден за всички.

“Пази Заповедите!” (Мат. 19:17).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Грехът – бягство от себе си

Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол; и се скрих (Битие 3:10)

Човекът е лош

В античната Тива (Гърция) има закон: оня художник, който рисува хората грозни – да се убива!

Но днес, в XXI век, никой да не страхува да нарече човека грозен . Нещо повече: всепризнато е, че световната човешка душа е уродлива. Затова не е нелогично, че първата от любимите книги на Николай Хайтов е “Мъртви души” от Гогол.

Грехът и последиците

Бог създава градина, в която да живеят Адам и Ева (Битие 2:8) и им заповядва да не ядат от едно единствено дърво – Дървото за познаване на доброто и злото, за да не умрат (Битие 2:17).

Но човешката двойка не послушва гласа на Създателя Си и яде от непозволения плод, изкушена от Сатана (Битие 3:1-6; Откр. 20:2). Тогава Бог обявява последиците – жената ще ражда със скръб и ще бъде подчинена на мъжа, а мъжът ще работи със скръб и пот на чело, като същевременно и двамата стават смъртни от този момент (Битие 3:16-19).

“Книгата на Живота започва с един мъж и една жена в една градина, а свършва с Апокалипсиса”(Оскар УАЙЛД. Афоризми, с. 109).

Както във физическите измерения на Вселената (доколкото тя е годна за наблюдение и анализ) най-разпространеният химичен елемент е водородът, така в нравствения космос на човека най-срещаната съставка е г р е х ъ т.

Осъзнаване на последиците от греха

Пушкин пише през 1828 г.: “Искате ли да бъда съвсем откровен? Може би съм изящен и благовъзпитан в писанията си, но сърцето ми е най-вulgарно и наклонностите ми са чисто еснафски”(ПУШКИН. Размисли, с.79).

“(...) такъв, какъвто го виждаме, човекът вероятно не е първоначалния човек. Той противоречи на природата: хаотичен, докато всичко в нея е подредено, двойствен, докато всичко е просто, загадъчен, променлив, необясним, неговото състояние издава явно, че е бил разстроен от някакво произшествие: той е срутен дворец, изграден отново с развалините си” (ШАТОБРИАН. Геният на християнството, с. 76)

Българският поет и литературен критик Атанас Далчев пише в своето стихотворение “Камък:“ живото живее в грях” (Атанас ДАЛЧЕВ. И сърцето най-сетне умира, с. 49)

В повестта “Гераците” Елин Пелин казва чрез своя герой дядо Йордан: “Ех, че време се отваря! Пак ще се къпе в пот майката земя.” (Елин ПЕЛИН. Разкази. Гераците, с.264)

“Така завършва моят път – в немощ, болест, в тъга. Такъв се появих в света – безпомощно дете в плач. А как живях – не помня. Разправят: много съм се смял, играл, лудувал, пял. Някои казват, че с рисунки съм осмял света. Не знам, не знам; не помня друго – само скръб в душата си видях” (Илия БЕШКОВ. Словото, с. 36).

“Какво друго е историята, ако не борба между две сили – доброто и злото? Тази нравствена противоположност (...) прави потресаващото зрелище на историята. Както доброто си има история, така си има история и злото.

Разказът на Св. Писание за грехопадението (...) е разказ за един факт, защото грехът е факт, който изисква исторически произход. Христиан ЛЮТАРД (Апология на християнството, т. II, с. 35, 31)

Последиците от бомбардировката на греха няма как да не се забележат, след като се преживяват болезнено всяка секунда.

Няма земен лек за греха

Човекът е избягал от себе си и няма как да не почувства, че не е същият. И не може да се върне в себе си, няма как да се възстанови сам: “Проказата в човешката душа не се лекува с никакви лекарства” (Евгения ЙОРДАНОВА. И да направиш добро, с. 68). “(...) един порок, като форма на направление на греха, не може да бъде обект на изследване на медицината. Неговите корени са свръхрационални и борбата против него има съвсем друг характер” (Л. ЛАЗАРОВ – в преговора към кн. “Под кокосовите палми на Гвинея” от д-р Любка КРЪСТЕВА).

Наказанието не може да се избегне

Съдът над Адам и Ева е присъда и над света: “в Адам всички умират” (I Коринт. 15:22); и “всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога” (Римл. 14:10). А “Кой може да извади чисто от нечисто? Никой” (Йов 14:4). Тогава?

Спасението е в Христос

“(...) както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят” (IКоринт. 15:22). Христос умира на Голгота за грешника и му вменява Своите заслуги, като изисква вяра и послушание (Галат. 3:27). Това е Божият път.

Индиецът Саду Сундар Синг намира единственият лек срещу греха: “Поне няколко минути на ден да бъдем с живия Христос насаме” (СИНГ. При нозете на Исус, с. 20).

“Отче наш, прости ни греховете, както и ние прощаваме на всеки наш длъжник” (Лука 11:2,4)

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Съботата – денят на Бога

Бог благослови седмия ден (Бит. 2:3)

Благословеният ден

“И Бог благослови седмия ден и го освети (...)” (Бит. 2:3). Но кой е седмият ден? Прочетете и анализирайте сами думите, съдържащи се в Божия закон: “седмия ден, който е събота (...)” (Изх. 20:10). Благословеният ден е... съботата. И това благословение остава за всяка събота, докато трае светът.

Помни!

“Помни съботния ден, за да го освещаваш!” (Изх. 20:8). Всеки ден на човека е подарък от Бога, но съботата е различна – тя е спасителен дар. Тя е осветена и благословена от Създателя (Бит. 2:3) и носи освещение и благословение на Неговите послушни деца, които отделят този ден само за Него и за отдих на своите уморени тела и умове (Изх. 20:8-11). “Шест дена да работиш (...), а на седмия, който е събота на Господа (...), да не вършиш никаква работа (...)!” (Изх. 20:9,10). Това не е просто препоръка – това е Заповед!

Знак

“(...) освещавайте (...) съботите Ми; и нека бъдат знак между Мене и Вас (...)” (Езек. 20:20). Съботата е едновременно Божия воля за човека, Божие одобрение над онези, които я освещават, и външен знак на принадлежност. Т.е. по нея истинските поклонници лесно могат да бъдат разпознати и последвани в техния пример.

Неделята

Неделята е нововъведение в Християнството – макар че е традиция с около 16 вековен живот. Тя е родена постепенно между II и IV век. За нейната поява са виновни предимно свещениците: „Даже щъркелът по небето знае определените си времена. И гургулицата, и лястовицата, и жеравът пазят времето на дохождането си. А Моите люде не знаят закона Господен. Как казвате: „Ние сме мъдри. И законът Господен е с нас.“? Ето, наистина и него лъжливото перо на книжниците е обърнало в лъжа” (Ерем. 8:7,8).

Самостояйна тежест

“Който опази целия закон, а съгреша в едно, бива виновен във всичко” (Яков 2:10). Всяка Божия заповед има собствено място в цялото на Закона и е незаменима – всяка заповед е равна на останалите и има своята тежест само в цялото. Само 10=10 – иначе Законът е нарушен!

Христос и съботата

Спасителят на човечеството и съботата стоят в много специална връзка. Нейната особеност може да бъде проследена на четири нива, които са недвусмислено предадени (предложени за размисъл) в евангелския текст:

- 1) Исус е “господар на съботата” (Мат. 12:8);
- 2) Исус е изпълнител на съботата (Лука 4:16);
- 3) Исус е възстановител на съботата (Мат. 12:10-13);
- 4) Исус е разпространител на съботата (Мат. 24:20).

Исус Христос и Съботата (и Закона въобще) са като корените, стеблото, листата, багрите и аромата на цветето – не просто не си противоречат, те се изискват и по всичко личи, че са неделими. В тях е вечното, което прекрачва границите на тленното, за да служи на смъртното. В тях пътят към спасителния бряг не е успореден, а един и същ. В Тях тържеството на Благодатта достига своя център и връх – Божият Син е в Божия ден и Божият ден е в Божия Син.

Тук е демонстрирано по един божествен начин единството, което само Бог може да има в Себе Си – единството на волята и живота.

Спасителят казва на всички, които пазят ден, който не е осветен от Бога: "Напразно Ми се кланят, като преподават за поучение човешки заповеди (...)" (Мат. 15:9).

Не за евреите, а за хората

В Закона пише, че съботата е и за чужденеца (Изх. 20:10). Тя е дадена чрез евреите на човека: "Съботата е направена за човека, а не човек за съботата" (Мар. 2:27). Ако сте човек, съботата е въведена като празник за Вас!

Новото старо

Годината е 1845. Американският капитан на кораб Йосиф Бейтс върви по дървен мост, който свързва Ню Бедфорд и Феърхейвън. Среща го неговият съсед Джеймс Монро Хол и го пита:

- Капитан Бейтс, какво ново?

- Новото е, че Седмият ден е съботата на нашия Бог!

Връзката между обичам и зачитам

"(...) колкото повече обичам един човек, толкова повече зачитам неговото време" (Стефан Цвайг. Светът от вчера, с. 128).

Приятелю, обичаш ли Бога? Искрена ли е твоята обич? Подпечатано ли е твоето посвещение? Има само един начин да разбереш:

"Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми. (Йоан 14:23).

"Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди!" (Йоан 14:15).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Съботата – нужда от свобода

Помни съботния ден (...) шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа Твоя Бог, да не вършиш никаква работа (...) защото Бог благослови съботния ден и го освети! (Изход 20:8-10)

Съботата – свобода да останем със себе си

Седмицата ни среща с хиляди хора – началници, колеги, приятели, познати, непознати, понякога с врагове – и ние сякаш се сливаме с тълпата, ставаме част от нея, като дори и служим, съзнателно или несъзнателно. И загубваме себе си, докато се стремим да угодим на другите.

Съботата ни връща привилегията да останем насаме със себе си, да се замислим за себе си на спокойствие, да общуваме вътрешно със себе си, да доразвием себепознанието и себеуважението си, без да се превръщаме в егоисти. Да, Съботата е заповед да се върнем към себе си, в себе си – за нас и заради другите. За да бъдем в полза на цялото общество.

Съботата – свобода от престъпленията на света

Съботата предлага възможност да заобиколим шумотевицата на греха, предоставена изобилно във вестници, списания, радио и телевизия. Като затворим прозорците на душата си за кървавите атентати, поръчкови убийства, катастрофи или природни бедствия, змията на безпокойството трудно ще пропълзи през процепите на вътрешните ни устои. Така нашият емоционален свят ще бъде пощаден от дамоклевия меч на състаряващата информация, която ни дебне зад всеки ъгъл, лист, поглед, дума или жест.

Съботата – свобода от алчността

В Закона на успеха има само една заповед: "Постоянно трупай пари! Каквото и да ти коства, трупай пари! Дори и да умираш бавно, трупай пари!". Така човек успешно и скоростно стига до гроба, като преди това се чувства неудачник, ако не може да постигне част от целта си. Но чековата книжка нито дава почивка, нито може да възкресява. Тя само обещава, но не изпълнява – и накрая те изоставя: или на лекарите, или на гробарите.

Съботата е част от успеха. Преодоляването на алчността е успех, с който мнозина не могат да се похвалят.

Съботата – свобода да останеш със семейството си

Ежедневието поробва човека и му връзва ръцете на кола на изтезанието. От това най-много страдат любимите хора – съпругът (съпругата) и децата. Те заслужават сладка ябълка, а получават обелка от киселица. И вече дори не роптаят – свикнали са да бъдат резервната гума в камиона на заетостта (дори и децата са вече потърпевши по новите програми на училищното обучение). Но вътрешно страдат и плачат пред лика на жестоката реалност.

Чрез Съботата Бог заповядва: "Остани в дома си и обърни внимание на онези, които обичаш. Те имат нужда от теб – и ти имаш нужда от тях!" Ароматът на семейната трапеза, огнят на семейния уют, тихата пазва на семейната почивка, зарята на семейното щастие – ето го благополучието на живота.

Но светът се събира само на семейните погребения – когато е късно за ласка, съвет или прошка. И това е неговата трагедия.

Съботата – свобода да пазиш здравето си

Връщаме се от работа натрошени като стъкълца на калейдоскоп – сякаш всекидневно строим египетски пирамиди и ги пренасяме цели на Еверест. И всичко ни боли, всичко ни дразни, повишаваме тон или упорито мълчим. Преумора. Преумора, която убива. И нито ден за отдиш. Само работа – редовно, извънредно – в дома и навън. И никой не ти казва да си починеш.

От древността почивката е само за богатия – никога за бедния. Но идва Съботата и Бог заповядва: "Помни Съботния ден! Да не вършиш в него никаква работа!". Заповед за отдиш – заповед за богат и за беден, за учен и за неук. Заповед от Твореца. Заповед за почивка на ума, за почивка на тялото. Заповед за здраве: "Бъди възстановен! Бъди здрав! Бъди работоспособен! Бъди полезен за обществото с труда си през шестте работни дни!".

Ако искаш да си конкурентен, помни съботния ден!

Съботата - свобода да вкусиш вечността

Съботата е Божие специално време, което отразява Неговия характер. Като освещаваме съботата, ние навлизаме в Бога, преживяваме Го. Понеже Той вечен, ние опитваме от сладостта на вечността. Това е десерт от Дървото на живота – Закона.

Седмичните дни често са с вкус на лимон или грейпфрут, Съботата е зряла смокиня, прясна фурма. Вкусването на земното тревожи, предвкусването на небесното е майчин и бащин скут, носещ топлина, храна, мир и благослов.

Кой ден е утре?

Кой ден е утре и какво ще правиш с него? Кога идва съботата и какво ще правиш в нея?

“Помни съботния ден!” (Изход 20:8-11).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Молитвата – Небето чува

Извикай към Мен и ще ти отговоря! (Ерем. 33:3)

Човечеството се моли

Да си признаеш, че се молиш, това изисква морална сила, с която не всеки разполага. А всички се молят – някои съзнателно, други – несъзнателно; някои, подбудени от радост; други, принудени от скръб. Изключения няма! Макар че гордостта на човека в повечето случаи е спирачката, която не му позволява да разкрие вътрешните си конфликти, предразположения, борби и тяхната понякога странна развръзка. Стигаме до парадокс: изповядващият безбожието е безбожник само за пред хората!

Ромен Ролан пише за главния герой от романа си “Жан-Кристоф:”Една вечер в стаята той се разплака. Хвърли се отчаян на колене пред леглото си и се замоли... Кого молеше? Кого можеше да моли? Не вярваше в Бога, смяташе, че няма Бог... Но му беше необходимо да се моли, трябваше да се моли. Само посредствените хора никога не се молят. Те не знаят колко необходимо е за силните духом да се оттеглят от време на време в своето светилище. След униженията през деня Кристоф почувствува в тръпнещата тишина на сърцето си присъствието (...) на своя Бог. Вълните на жалкия живот се надигаха под него, без да го достигнат: имаше ли нещо общо между този живот и Него? Всички земни страдания, стремящи се ожесточено към разрушение, се разбиваха в неговата скала. Кристоф чуваше кръвта, която се блъскаше във вените му подобно на някакво вътрешно море, и един глас повтаряше:”Вечен... Аз съществувам... Аз съществувам” (Ромен РОЛАН. Жан-Кристоф, с. 36).

Молитвата – химера или сила

Гулиелмо МАРКОНИ, човекът, който изобретява радиото, пише: "Аз съм горд, че съм християнин. Аз вярвам не само като християнин, но и като учен. Един безжичен апарат може да предаде в безкрая някаква вест, а човешкият дух може чрез молитва да изпрати към вечността невидими вълни, които постигат своята цел пред Бога.

Аз мисля, че би било голяма трагедия, ако хората загубят своята вяра в молитвата. Без помощта на молитвата, аз щях да пропадна там, където всъщност успях. Като ми позволи да постигна моите цели, Бог ме направи просто един инструмент на Своята воля, за да разкрие Своята Божествена сила" (Тихомир ДИМИТРОВ. 50 нобелови лауреати и други велики учени за вярата си в Бога, с. 28).

Христос – Човекът на молитвата

Животът на Исус е една постоянна молитва (Лука 23:34; Лука 6:12), изказана с мисли, думи или дела с най-голямата възможна искреност (Евр. 5:7) и получаваща абсолютни резултати: "Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш" (Йоан 11:42).

Спасителят се моли за Себе Си (Мат. 26:42), за Своите ученици (Йоан 17:15) и за целия свят (Йоан 17:20). Тази многопосочност на Неговия молитвен живот калява характера Му и Го извисява до Голгота, където увисва като "Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Т.е. молитвата помага да изберем светостта и да останем в нея.

Най-достъпното средство

Молитвата е като въздуха – достъпна за всеки на всяко място и се дава без ограничения, без заплащане. Щом молитвата е най-достъпното средство за връзка с Бога, то Бог е най-достъпното същество в Универса. Библията учи, че Създателят е на разположение 24 часа в денонощието и има сила да поеме всеки физически или морален проблем, без да се отегчи, раздразни или измори (Пс. 120).

Когато Небето мълчи

Дидро влага свои мисли си в устата на герой от романа “Монахинята”, който говори за манастирите: “Всички шаблонни молитви, които се повтарят там, не струват колкото лептата, дадена от сърце на един бедняк” (Дьони ДИДРО. Избрани творби, с. 446)

Когато Небето мълчи, винаги има причина: “Ето, ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спаси; нито ухото Му е отъпяло, та да не може да чува. Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви – вашите грехове са скрили лицето Му от вас” (Ис. 59:1,2). Да, молитвата не е само въпрос на думи, но и на морал. Грешникът може да бъде приет само чрез изповед и поправяне на живота (Лука 11:4). Тогава Небето отново ще отвори дверите си за гласа му – и отговорът ще дойде (Ерем. 33:3).

Молитвата носи мир

“Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава” (Исая 26:3). Молитвата е най-сигурният, най-мощният и най-продуктивният производител на мир. Вън от нея няма истински покой, защото покоят е в Бога (Мат. 11:28,29). Който иска да преживее Създателя, трябва да заживее със сърцето на молитвата – а то е... вярата (Евр. 11:6).

Молитвена цел

В молитви и борби живота си прекарах, –

и искам да умра в молитви и борби...

(Стоян МИХАЙЛОВСКИ. Бог. Религиозни стихотворения, с. 46)

“Извикай към Мене и ще ти отговоря” (Ерем. 33:3)!

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Бъдещето – разпечатана книга

Има Бог на небесата, Който открива тайни (Дан. 2:28)

Божията власт

Бог има власт над времето, пространството и над създанията Си. Той може и контролира всичко, може да предвиди всеки развой на всяка ситуация – никой и нищо не е в състояние да Го изненада (Дан. 2:20-22).

В Писанието пророкуват само Бог (дори когато е въплътен в Христос), пророците и апостолите, които са пратеници на Създателя (Амос 3:7; II Петр. 1:21).

Божията власт в пророчествата

В един сън, даден на вавилонския цар Навуходоносор II Велики (царува 605-561 пр. Хр.), Бог показва развитието на световната история чрез Своята тайнствена способност да прониква в бъдещето (Дан. 2:31-36).

Значението на съня

Значението на съня е дадено чрез пророк Даниил (Дан. 2:36-45) и показва, че четири основни империи ще се появят, ще управляват и постепенно или внезапно ще загубят влиянието си.

Така се срещаме последователно с Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим, като последният се разпада на модерна Европа и няма да бъде обединен никога отново (Дан. 2:41-43). Да, на сцената се появяват Навуходоносор II Велики, Кир II Велики, Александър III Велики (Македонски), Павел-Емилий... и си отиват.

Сега наблюдаваме и живеем в една разделена, но правеща опити да се обедини Европа. Но пророчеството казва, че това няма да стане: Европа никога няма да има един единствен лидер, който да я управлява (Дан. 2:43,44). Нещо повече, тя ще отстъпи временното си господство на Божията вечна власт (Дан. 2:44). (Тук е описано Второто пришествие на Исус в слава.)

Цели на библейските пророчества

Библейските пророчества имат няколко цели:

1) да покажат и докажат, че Бог познава съдържанието, безсмислието и края на човешката история (Исая 46:9,10);

2) да открие на еврейския народ съдбата му, защото тя е свързана с неговите врагове – Еремия предсказва, че народите ще робуват на Вавилон 70 години (Ерем. 25:11).

3) да се уточни, че Бог ще се намеси драстично (веднъж и завинаги, окончателно) в човешката история и ще сложи край на човешкото господство, ще постави край на греха и на свързаните с него страдания (Дан. 2:44).

Надеждността на пророчествата

За да докажем надеждността на библейските пророчества, е необходимо да дадем факти:

1) Навуходоносор и Вавилон: “Ти си онази златна глава” (Дан. 2:38). Херодот представя Вавилон като полят със злато. Народът е богат, живее в разкошни къщи и се наслаждава на пищни тържества; царете седят на златен трон, храната им се сервира в златни съдове, а те си служат със златни вилици, лъжици и ножове; светилищата са пълни с масивно злато – според Херодот една единствена статуя тежи повече от 23 700 кг (!);

2) Никой не може да предотврати изпълнение-то на пророчествата – Навуходоносор опитва да запази Вавилон, като го обгражда с тройни високи и дебели стени. Нищо не помага. Времето на Мидо-Персия идва – Кир II Велики вече е пред стените на града и скоро ще влезе да допълни историята му;

3) Кир II Велики е предсказан като победител над Вавилон около 200 години по-рано: “Така казва Господ на помазаника Си, на Кир, когото Аз държа за дясната ръка, за да покоря народи пред него и да разпаша кръста на царе, за да отворя вратите пред него, та да не затворят портите. Аз ще ходя пред тебе и ще изравня неравните места (...) Призовах те по името ти (...) Аз те описах (...) за да познаят (...) че Аз съм Господ” (Исая 45:1-6);

4) Когато изглежда, че пророчествата няма да се изпълнят, помнете: “Ако преди петдесет години някой бог беше предсказал бъдещето (...) персийския цар (...) или на македонския цар, нима те биха повярвали, че днес от персите, на които беше подвластен почти целият свят, ще остане само името им и че македонците, чието име едва ли знаеше някой, ще властват днес над света?” (ДЕМЕТРИЙ, гръцки философ от Фалерон – по-късно глава на антинската държава; виж В. С. СЕРГЕЕВ. История на древна Гърция, с. 405).

Не презирайте пророчествата

Апелирацията съвет на ап. Павел към древния и новия християнски свят е: "Пророчества не презирай-те!". Божият мъж знае, че пророчествата са голяма сила за убеждаване на човешкия ум в истината за Бога, тъй като хората нямат способност да предскажат дори онова, което ще им се случи в живота (Яков 4:13-15).

"Извикай към Мене и ще ти отговоря; и ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш" (Ерем. 33:3).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Смъртта – победена последица

Заплатата на греха е смърт (Римл. 6:23).

Смъртта като факт

"Не сме ли ние хората като класовете? Растем нагоре. Както класовете поемат лятната роса и земната влага, тъй поемаме и ние даровете на живота. Настава часът. Пристига небесният Жътвар и почва да ни прибира със Своя огнен сърп. Що свят е пожънал (...) Надгробните камъни нямат чет." (Ангел КАРАЛИЙЧЕВ. Лъжовен свят, с. 64)

Време – вятърна мелница,

смилаща, стриваща безпощадно

пъстрото ЩЕ в пепелно БЕШЕ.

(Блага ДИМИТРОВА. Времена, с. 48)

Мисъл за смъртта

Човекът се ражда и животът потича. Но тази свръхестествена река пресъхва – рано или късно. И дори няма ред – някога младите изпреварват старите. Младяет столетници и стареят новородени. Логиката е в хаоса. И най-сигурното в този свят е, че нищо не е сигурно – освен едно: ние ще умрем и ще ни забравят дори благодарните потомци.

“Колкото по-ярка е индивидуалността на човешката личност, толкова по-силно се измъчва тя от натрапчивата мисъл за свършека на живота, за смъртта, и толкова по-силно противопоставя живота на смъртта” (Лъчезар СЕЛЯШКИ. Прикованият Одисей, с. 98).

Нямаме отговор

Пушкин казва чрез героинята си Мазепа:

Смъртта какво е? Сън, покой...

(ПУШКИН. Вакхическа песен, т. 1, с. 267)

Мислим, но нямаме отговори. Не знаем какво представлява смъртта. И оставаме безсилни пред стоманените ѝ ръце. И само трупаме сълзи пред нейните жестоки нозе.

Смъртта е последица

Създателят забранява на Адам и Ева да се докосват до Дървото за познаване на доброто и злото, като изрично посочва смъртната последица, ако действат произволно:“(...) непременно ще умреш” (Битие 2:17).

Новият завет подкрепя старозаветното откровение и добавя: Заплатата на греха е смърт (Римл. 6:23).

Дали ни харесва – едва ли. Дали можем да избегнем последствията – не, не можем. Срещу смъртта не сме в състояние да направим нищо. Остава ни само да признаем:

1) че сме безсилни и безпомощни;

2) че мечтаем (или по-скоро се надяваме) да има задгробен живот – някаква форма на естествено безсмъртие, което да осмисли метеорното ни присъствие в света.

Но...

Безсмъртие няма

Като обмисля идеята за безсмъртието на душата, Лев Толстой пише: "(...) в еврейската религия няма нито такова понятие, нито такава дума" (Лев ТОЛСТОЙ. Моята вяра, с. 89).

Съдът

Смъртта е съд (Римл. 6:23). Но този съд не е окончателният. Всеки от нас ще бъде съден според вярата (или безверието) и делата си (Римл. 14:12; Откр. 22:11,12). Вечният Съдия ще реши всеки отделен случай и ще въздаде наказание, съответстващо на вината, така че никой да не може да оспори присъдата си. А оправданите ще получат наградата си:

Преображение

или възкресение и преображение

Възкресението и преобразяването на телата на вярващите хора се налага поради факта, че те не живеят задгробен живот (Екл. 9:5,6). Те са в пръстта (Деян. 2:29) и чакат (безсъзнателно) подновяването на живота си за прекарването на вечността с Бога (I Сол. 4:15-18).

Смъртта е победена последица

Христос е разпънат от юдеите, след като е признат за виновен по юдейските религиозни закони, докато Той всъщност е напълно невинен: "Осъдихте, убихте Праведния; и Той не ви се противи" (Яков 5:6).

Но Исус възкръсва (Мат. 28:6). Преди това побеждава смъртта и при извикването на Лазар от гробния му сън (Йоан 11:43,44; Йоан 11:11).

Изводът е един: смъртта е сън (Йоан 11:11) и възкресението е възможно (I Коринт. 15:51-55). Спасителят го доказва.

Триумфа на вярата

На 11 септември 1865 г. Пастър губи своята две годишна дъщеря Камила. Няколко дни преди това той бди над креватчето на болното дете и трескаво мисли: "Във всеки от нас съществуват двама души: ученият, този, който започва от табула раза, който чрез наблюдението, експеримента и разсъжденията си иска да се издигне до познанието на природата. И после чувствителният човек, този на традицията, на вярата и съмнението, човекът на чувството, който плаче за своите деца, които не са вече тук, който не може, уви, да докаже, че ще ги види. Но все пак вярва и се надява на това." (В. Китова. Луи ПАСТЪОР, с. 107)

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Дяволът – живият лик на смъртта

Противникът ви, Дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне (I Петр. 5:8)

Срещу злото с въпроси

В разказа си "Вълкадин говори с Бога" белетристът Йордан Йовков влага в ума на лирическият си герой следните мисли: "Кой хвърля брат против брата и син срещу баща? Защо доброто го няма, а злото се шири? Да те подгони мечка, ще срещнеш вълк, да избягаш от оса – змия ще те ухапе. Няма милост, няма блага дума, няма почит. Защо, Господи, защо?" (Йордан ЙОВКОВ. Избрани разкази, т. 2, с. 193).

Следите на Дявола

Философът Томас КАРЛАЙЛ се разхожда със свой приятел по улиците на Ийст Енд, бедняшки квартал на Лондон. Вървят мълчаливо, разглеждат лика на упадъка и запустението около себе си. Карлайл пита:

- Сега вече вярвате ли в съществуването на Дявола?

Дяволът и изкуството

Великият италиански цигулар и композитор Джузепе ТАРТИНИ (1692-1770) сяда да пише соната, но работата не върви – както развитието, така и финала на произведението все му се изплъзват. Уморен и недоволен, той ляга да спи. И сънува сън, в който Дяволът му предлага да завърши сонатата му, ако той се съгласи да му предаде душата си. Музикантът се съгласява. Тогава Принцът на мрака взема цигулката и изсвирва една почти божествена музика. Великият композитор се събужда във възторг. Притичва до бюрото си, взема перото и приспива музиката

на нотния лист. Това е рожденият ден на “Сонатата на Дявола”. При това е признато и нейното странно бащинство.

Злото не е изначално

Злото (чрез Злия) се появява в небесните селения и се пренася на Земята (Лука 10:18; Бит. 3 гл.). Ехо от тази битка се чува и в Пустинята на изкушението (Мат. 4:1-11).

Но персоналното Зло (и злото по принцип) няма бъдеще – не изначално и няма да бъде толерирано. То ще има край и часовете му са преброени. Пришествието на Христос е гаранция за неговата смърт (I Йоан 3:8).

Докато все още търпим последиците от злото и чакаме моралната разплата и развързка на вековете, нека да се задълбочим в едно безскрупулно, болезне-но и

Фатално пресътворяване

“Хората (...) са минали през лаборатория и от главата на всеки е изваден по един чарк. Колко е тъжно да гледаш човека, подигран от тържеството на Дявола! (Илия БЕШКОВ. Аз ще бъда далече, с. 138)

Кеворк Кеворкян разговаря с Марко ГАНЧЕВ, изявен български поет, коректор и репортер, и го пита:

- От какво искахте да се съхраните главно?

- Ех, то всеки иска да се съхрани като личност, каквато се е оформил. А понеже всички ние сме били създадени веднъж по образ и подобие Божие, значи онзи, който сега иска да ни пресъздаде, не е Бог, а Дяволът. Така че не трябва да му се даваме, трябва да се съхраняваме от едно такова пресътворяване (...) (Кеворг КЕВОРКЯН. Събеседник по желание, т. III, с. 88).

Щом паякът изтъче мрежата си, застава в нейния център и дебне. Когато муха попадне в примките му, той внезапно скача, убива я, изпива кръвта ѝ и отново се връща на пост. Дяволът души човека бавно, като спокойно му инжектира своето подобие (Йоан 8:44 ; I Петр. 5:8). И Ното sapiens се задушавя, но продължава да пирува. Той просто няма време да се замисли какво и защо се случва с него.

“Той няма нищо в Мене!”

“Той няма нищо в Мене!” (Йоан 14:30). Тези думи на Исус Христос. Би било богохулство друг да ги изрече по адрес на Дявола или като претенция за себе си. Изкушенията на Стана не помагат. Той е победен и я ясно, че: “Между доброто и злото не може да се провре и косъм” (Ромен РОЛАН. Жан-Кристоф, с. 113)

Съпротивете се

“Съпротивете се нему (на Дявола), стоейки твърди във вярата!” (I Петр. 5:9).

Българския писател Петко КОЛЕВ е автор на афоризми. Той пише достоверно критичното: “Дяволът се явява на мнозина, но само Лутер го замерва с мастилницата си” (Антология, с. 150). Вестта е: никой не се съпротивява на Дявола! Ей, хора, поне да го бяхте замерили с работните си инструменти!”.

Но силата за съпротива и победа е само в Христос (Филип. 4:13)!

Както в народните приказки никъде не се среща чорбаджия, обрисуван като светъл герой, така и в Писанието Дяволът никога не е представян като модел за следване. “Съпротивете се нему, стоейки твърди във вярата!” (I Петр. 5:9)!

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Здравето – несметно богатство

Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали (I Коринт. 3:16,17)

Разрушаването на храма

Тялото е свят храм (I Коринт. 3:17). Но то може да бъде осквернено чрез разрушителни навици: тютюнопушене, приемане на алкохол, неправилно хранене, обездвижване, липса на интелектуален интерес към живота, неправилно мислене и т.н.

Храмът на човешкото тяло е порутен още от грехопадението (Бит. 3 гл.) и всекидневно се пропукват части от разклатените му стени. Бавно, но методично човек се превръща в руини – никому непотребна смес от боклуци, които изискват извозване и изхвърляне (лекуване и погребване).

И никой не може да спре разрухата. Тя е вътрешна и външна – ставаме все по-лоши (по принцип) и все по-стари. Човек е мъртъв духовно (Ефес. 2:1,2) и постепенно умира физически. Това е саморазрушение – самостоятелен избор с предизвестени последици (Бит. 3:19).

Смъртта има смисъл

“(...) крайността, времеостта е не само съществен признак на човешкия живот, но е и конститутивна за неговия смисъл. Смисълът на човешкото съществуване се корени в необратимия му характер” (Виктор ФРАНКЪЛ. Лекарят и душата, с. 91).

Смъртта има смисъл, защото е наказание. Тя е последица от греха на Адам и Ева (Римл. 5:12). Тя ни принуждава да се замислим за появата на живота, за неговата цел, за начина на осмислянето му.

Здравето и Бог

Здравето има пряка връзка с Бога. Човекът е Божие творение и изцяло зависи от Създателя Си във всеки миг.

Бог е свет (Левит 11:44) и не подлежи на разруха: светостта е основата на живота. Затова е немислимо да има Бог, който боледува и умира.

Точно обратното: “Аз съм Господ, Който те изцелявам” (Изход 15:26). – Създателят дава от Своя живот на онези, които живеят в свят на смърт със смъртна присъда.

Законите на здравето

Библейските пътеки, водещи към изцеление на духа и тялото не са добри пожелания. Те са закони: “Това е законът” (Левит 11:46).

Щом са закони, то Моралният закон (Изх. 20 гл.) и Здравният закон (Лев. 11 гл. и др.) имат еднаква валидност и са свързани помежду си, като лекуват човека на различни нива. Т.е. те са Божии средства за възстановяване и лечение на болния човек. И всяко разкъсването на тези закони е беззаконие, което пък е признак на неверие. Последницата му ще бъде страдание – заслужено.

Библейска диетология

Райската диета е плодова (Бит. 1:29). След грехопадението са добавени и зеленчуците (Бит. 9:3), разрешено е месото (Бит. 9:3).

Три забрави, свързани с месото:

1) месата са чисти и нечисти – нечистите са свързани с животните, които нямат раздвоени копита и не преживят (свиня, заек) (Лев. 11:2-8); нечистите риби нямат перки и люспи (Левит 11:10);

2) кръвта от месото трябва задължително да се изцежда (преди консумация) (Бит. 9:4);

3) тлъстината да се отделя от месото: "Да не ядете никаква тлъстина" (Лев. 7:23)!

Ап. Павел казва: "Добре е да не ядеш месо (Римл. 14:21). Медицината го подкрепя: "Ако излишъкът от нетлъсто месо е вреден за здравето, тлъстото месо е два пъти по-вредно" (АГАДЖАНИЯН, КАТКОВ. Резерви на човешкия организъм, с. 42). Тлъстините повишават холестерина в кръвта, той полепва по артериите и ги стеснява – условия за инфаркт и инсулт.

Помнете: верните християни не приемат мръсна или нечиста храна (Деян. 10:41)!

Полезни съвети

1) Излизайте по-често на чист въздух – дишайте дълбоко!

2) Спете минимум 8 часа!

3) Пийте поне 2 литра вода на ден!

- 4) Избягвайте месото и месните продукти!
  - 5) Яжте умерено!
  - 6) Изключете цигарите, алкохола и наркотиците!
  - 7) Бягайте от стреса (без прекалени амбиции)!
  - 8) Правете гимнастика!
  - 9) Четете Библията – тя е враг на греха!
  - 10) Молете се!
  - 11) Посещавайте Божията църква (тя убива депресията)!
- ”Аз (Господ) (...) те изцелявам” (Изход 15:26).

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Вярата – непростима добродетел

Без вяра не е възможно да се угоди на Бога (Евр. 11:6)

Вярата е сърце

Каквото е сърцето за физическото тяло на човека, това е и вярата за духовната му същност (Евр. 1:6). Всяка пулсация, която праща свежа кръв във вените и артериите на духа и скъсва ръждясалите му от греха окови, може да дойде и идва единствено от вярата. Тя е вечният невидим, безшумен и неспиращ двигател на всяко вътрешно, социално и религиозно битие. Всеки прогрес е в ядрата на вярата; тя е майка на всяко съвършенство и подбуда за всяка добродетел.

Докато неверието е смърт, вярата е живот - тя носи мир в настоящето и гаранции за спокойствие в бъдещето. Когато е истинска, вярата е безсмъртна и непобедима, защото нейната сърцевина е Бог. Щом това е така, тя е и святост, и доброта, и благодост, и любов, и сила, и верност (Евр. 11 гл.).

Най-непростимата добродетел

"Вярата е най-непростимата добродетел за твърде изисканото общество, което е загубило своята вяра и не иска и други да вярват" (Ромен РОЛАН. Жан-Кристоф, с. 132)

Чрез свой герой Джоузеф Хелър казва: "Нямате ли нещо весело, шеговито, което да не е свързано с (...) Бога? Бих искал изобщо да не засягаме религиозни теми, ако е възможно" (Джоузеф ХЕЛЪР. Параграф 22, с. 238). Тук сякаш говори главата на XXI век: има някакво възпитание, сивее сянка от култура, но няма същинска толерантност, няма изслушване на чуждата болка, няма стремеж към споделяне на чуждия опит. Бог е изтласкан далеч от ежедневието като ненужна вещ, оставена в най-прашните и тъмни ъгли на килерите на гордостта. И сякаш вече няма почва за еделвайса на вярата.

И идват гоненията- гоненията заради вярата (Евр. 11:36,37), в които са подложени на присмех, унижения, побой или смърт онези, "за които светът не е достоен" (Евр. 11:38). Онова, което Бог благославя и насажда, за да живее, човекът го откъсва, стъпква и умъртвява. Потърпевшите са блажени, но спият свят няма очи за духовните перспективи - и не знае, че кове съдба си дори и тогава, когато на Голгота приковава своя Изкупител.

Исус предсказва всеобщата криза във вярата

Богочовекът Исус задава най-фундаменталния въпрос: "Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?" (Лука 18:8).

Да, Библията ще бъде превеждана за все повече общности (малки или големи, знайни или незнайни) по света, ще се строят все по-масивни и по-ефектни църкви, богослужения ще се водят все по-пищно от пастори и проповедници, все повече песни ще се изпеят от евангелски хорове и все повече хора ще слушат вестта на спасението. Но "ще се намери ли вяра на земята?".

Опазване на спасителното съкровище

Няма по-голямо богатство от вярата. Ап. Павел скромно констатира: "Аз се подвизах в доброто войнстване; пътя свърших, вярата опазих!" (II Тим. 4:7). Това е и целта: да опазиш вярата (Юда 3 ст.).

30 март 1944 г. София е в руини. Бомбардировка разрушава централните квартали и десетки архитектурни и културни паметници. Опожарена е и къщата музей "Иван Вазов". Столичани са потресени. Всеки носи по нещо и не знае на къде да върви - само да не е във от сграда ад. Сред тях бавно върви замислен възрастен мъж - Елен Пелин. Той държи в ръцете си едно единствено нещо - стъкленца. В нея е сърцето на Иван Вазов.

Приятели, грехът бомбардира всяка клетка на нашия дух и всичко е сринато до основи. Бягайте! Но вземете най-ценното - в я р а т а ! И я носете спокойно в стъкленцата на своя ум. И Бог ще пренесе сърцето Ви във вечността.

Промяната на характера

Писателката Берта фон Кутнер си поставя за задача да направи света ложе на мир и пише книгата "Свалете оръжието!". Стрелата на нейното перо не уцелва мишената - светът не е разоръжен и до днес. Но тя постига друга цел - думите ѝ се взривяват в ума на Алфред Нобел, бащата на динамита. Той основава Нобеловата награда за мир и международно сътрудничество, като възмездие за злото, причинено от неговия динамит.

Така учи и ап. Яков: трябва да се явят делата на вярата (Яков 2:17), за да се докаже животът на вярата (Яков 2:18). Пътят минава през покаянието.

Напразно хлопах

Синът на благородник заболява и почива неочаквано. Погребват го в дворцова гробница, заключват я с тежка желязна врата.

Но студеният каменен саркофаг събужда мъртвеца - той е бил мъртъв, а със занижени жизнени функции. Когато младежът се изправя, вижда около себе си само покойници и изпада в ужас. Започва да удря с всички сили по желязната врата, като същевременно вика да прегракване.

След три месеца служители на благородника отварят гробницата и намират кървав надпис на стената: "Напразно хлопах!".

"Ето, стоя на вратата и хлопам" (Откр. 3:20)!

Пастор Митко ДИМИТРОВ

Къде е напред?

Така казва Господ: "Застанете на пътищата (...) и питайте (...) къде е добрият път. И ходете по него! И ще намерите покой за душите си" (Еремия 6:16).

Пътуване към себе си

Българската писателка Блага Димитрова написва роман със заглавие "Пътуване към себе си". В него тя излага сложността на лабиринта на вътрешното си пътуване, осъществено привидно по външни пътища. И завършва изложението си с величествено простите думи: "Най-дълъг и най-стръмен е пътят към себе си (...) Роден си човек, за да вървиш с лице напред" (Блага ДИМИТРОВА. Пътуване към себе си, с. 418, 419).

Но къде е напред? Защото да вървиш "с лице напред" ... означава да постъпваш разумно, посоката ти да има цел, животът – смисъл.

Път, пътници и пътуване

Къде е напред? Според Христос в този свят има само два пътя – "пространен" и "стеснен". Пространният (яж и пий, отричай Бога и човека) води към гробищата, стесненият – към вечността (Мат. 7:13,14). Двата пътя са едновременно вътрешен и външен. И двата са хоризонтален и вертикален – имат допир и със земното, и с небесното. И двата са отношение или към Сатана, или към Бога. И няма неутрална зона, няма междуцарствие.

Къде е напред? Напред е предимно навътре и нагоре – към себе си и към Бога. Да намериш себе си – това е да намериш Бога. Да достигнеш Бога – това е да си достигнал себе си. Да опознаеш себе си без Бога е невъзможно. Което показва, че най-важното нещо в социалния свят – себепознанието – е друго лице на богопознанието. Т.е. себепознанието се превръща в религиозно съзнание и преклонение, защото си познал образа на Създателя в себе си. Именно тук се постига целта на земното съществуване. Творението да осъзнае в себе си Твореца и да Го представя съзнателно във всяка своя мисъл, всяка своя дума и всяко свое дело.

Христос е Пътят

Исус Христос казва за Себе Си: "Аз съм Пътят!" (Йоан 14:6). Той е Божият Път за нас, които имаме нужда (и сме я обявили) да бъдем наставени визуално (и слухово) накъде и как да се движим (Йоан 14:5).

Птоломей I Сатир (360-283 г. пр. Хр.), сатрап на Египет и Либия, пита видния древногръцки геометър Евклид (306-283 г. пр. Хр.):

- Има ли към геометрията по-кратък път от онзи, който сочите в своите "Основи"?

- Няма! Към геометрията няма леки пътечки дори и за царете!

Пътят за спасението е само един – Исус Христос. Няма по-кратък път, няма и странични пътечки дори и за президентите, шейховете, царете, учените и милиардерите. Спасителят е незаменим и е Един за всички – условията са еднакви: вяра, посвещение и послушание (Мар. 10:17-21).

И ти си пътят

Млад индианец превежда мисионер през джунглата. Но няма път – наоколо се издига единствено една жива стена от свежи храсти и дървета. Червенокожият бавно се провира след своето мачете, с което разсича зеленината, докато белият мъж постепенно губи вяра, че ще достигнат целта. Притеснен, той се обръща към своя водач, но сякаш повече говори на себе си:

- Но тук отдавна няма никакъв път!

Индианецът – с достойнство на крал - отговаря хладнокръвно и кратко, но отговорно и мъдро:

- Аз съм пътят!

Ап. Павел пише за себе си като за път, който по-младите трябва да следват: "Бъдете подражатели на мене, както съм и аз на Христос!" (I Коринт. 11:1). Ап. Павел е по-малкият път, Исус е Пътят. Но и малките пътища са пътища – има смисъл от тях. Християнинът е на път към Христос и път към Христос – за другите. Това е неговото величествено предназначение.

Няма оправдание за сбъркан път

Стара приказка разказва за глупак и мъдрец, които тръгват да пътуват. Когато стигат до място, където пътят се раздвоявал, те виждат, че едното му крило е широко и добро, а другото – тясно и лошо. Глупакът иска да тръгнат по широкия път, умният съветва да тръгнат по тесния, понеже сметнал, че той е по-безопасен. Мнението на глупака устоява чрез инат и те тръгват по широкия път, но веднага са нападнати от разбойници, които ги набиват, обират и пленяват. А малко след това – заедно със своите похитители – попадат в ръцете на властта. Започва съд, в който мъдрият се оправдава с настойчивостта на глупака, а глупакът твърди, че не е разумно мъдрец да слуша глупец. Съдията ги изслушва и наказва и... двамата.

"(...) ако грешните те прилъгват, да не се съгласиш!" (Притчи 1:10).

Апелът на Откровението

"Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум! Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти! Не мисли себе си за мъдър! Бой се от Господа и се отклонявай от злото! (Притчи 3:5-7)

"Духът и невястата казват: "Ела!". И който чуе, нека рече: "Ела!". И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром Водата на живота" (Откр. 22:17).

Пастор Митко ДИМИТРОВ